

Arrest

nr. 219 605 van 9 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. PELLENS
Sint-Trudoplein 7/2
3530 HOUTHALEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L.VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 17 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 mei 2017 en 12 september wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 5 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te beschikken, Pashtoen te zijn van etnie en een moslim van soennitische strekking te zijn. U stelt twintig jaar te zijn in 2017 en geboren te zijn in het dorp Zakhel

Qadima bij de stad Kunduz van de gelijknamige provincie. U verklaart daar uw hele leven gewoond te hebben. U bent nooit naar school geweest, enkel een maand naar de madrassa. Vanaf dat u ongeveer 14 jaar oud was hielp u uw vader in zijn kruidenierszaak in uw dorp. U verklaarde dat uw oom langs vaderszijde [B.] en diens zoon [S.] lid zijn van de taliban en dat ze u wilden rekruteren om de taliban te vervoegen. Uw oom en neef zijn twee of drie keer naar de zaak gekomen om te vragen om met hen samen te werken. De laatste keer hebben ze een dreigbrief bezorgd en verteld dat ze u met geweld zouden meenemen. Diezelfde avond bent u samen met de smokkelaar vertrokken om Afghanistan te verlaten. Dit was acht dagen voor de grote Eid in 1393 (Eid-al-adha was op 23 september 2015) en rond vijf dagen na uw vertrek werd Kunduz aangevallen door de taliban. De smokkelaar bracht u naar Nimroz bracht. Van daaruit ging u naar Iran en dan reisde u verder langs Turkije, Bulgarije, Slovenië, Kroatië, Servië, Oostenrijk, Duitsland naar België. U kwam op 17 november 2015 aan in België en diende uw asielaanvraag in op 17 december 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara voor, de taskara van uw grootvader en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 23/05/2017 p. 2; CGVS dd. 12/09/2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recent verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over recente belangrijke gebeurtenissen en belangrijke figuren in de door u beweerde regio van herkomst te ontoereikend is om aan uw beweerde langdurig verblijf in de regio van de stad Kunduz van de gelijknamige provincie in Afghanistan, enig geloof te hechten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf bij aankomst in België op 17 december 2015 en bij aanvang van uw asielprocedure immers aan dat u op dat ogenblik 16 jaar oud was (Inschrijving en Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling van Bureau Minteh dd. 17 december 2015). Een goede maand later werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koning Astrid dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 25 januari 2016 ouder was dan 18 jaar

waarvan 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Deze vaststelling houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede kan hier opgemerkt worden dat u onvoldoende op de hoogte bent van de belangrijke figuren in Kunduz die het dagelijks leven bepalen in de regio. Zo weet u wel dat Omar Safi inderdaad gouverneur was toen u beweerde in Kunduz te verblijven (CGVS dd. 23/05/2017, p. 8; CGVS dd. 12/09/2017, p. 8). Maar toen u werd gevraagd welke etniciteit Omar Safi heeft, hoelang hij al gouverneur was of wie zijn voorganger was, moest u het antwoord schuldig blijven en zei u dat u deze informatie niet had. U opperde dat het voor Omar Safi een Tadzjiek was en dat Mohammad Saboor Pansjhiri een andere gouverneur was maar u weet vreemd genoeg niet of dat dit voor of na Omar Safi was (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 8-9). Vòòr Omar Safi was de Pashtoen Ghulam Baghlani gouverneur van Kunduz (Informatie werd aan het administratieve dossier toegevoegd). Mohammad Saboor Pansjhiri werd niet teruggevonden als gouverneur. Daarenboven haalde u Haji Omar aan als gouverneur van de taliban die vijf jaar geleden vermoord werd door de overheid bij het naar buiten gaan uit een moskee in Takhar (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 20). Hierbij verwijst u duidelijk naar gouverneur Ingenieur Mohammad Omar maar hij was de officiële gouverneur van Kunduz gesteund door de overheid en werd net vermoord door de taliban (info werd toegevoegd aan administratief dossier). Opmerkelijk genoeg haalt u in uw tweede gehoor wel aan dat Ingenieur Omar gouverneur was en dat hij omgekomen is in Takhar, maar kan u zich niet meer herinneren hoelang dit geleden zou zijn geweest (CGVS; dd. 12/09/2017, p. 14). Ook van de toenmalige politiecommandant in Kunduz weet u enkel zijn naam nl. Qasim Jangalbach U kan niet zeggen welke etniciteit hij heeft of wie zijn voorganger zou zijn geweest. U zegt enkel dat hij al een lange tijd politiecommandant was (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 15-16). Qasim Jangalbach was nochtans politiecommandant geworden op 3 augustus 2015, slechts anderhalve maand voor uw zelf verklaarde vertrek uit uw regio. U verklaarde immers dat u acht dagen voor de grote Eid van 1393 betrokken was uit Kunduz, dit zou overeen komen met 15 september 2015 (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 22; CGVS, dd. 12/09/2017, p. 21). Dit kan bezwaarlijk een lange tijd genoemd worden. Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat uw info over de lokale jihadi-commandant Mir Alam Khan erg ontoereikend is. Aangezien Mir Alam door de meeste waarnemers als de sterkste man in Kunduz gezien wordt, kan worden verwacht dat iedereen in de regio van Kunduz hem goed kent. Behalve dat hij vroeger jihadi-commandant was en momenteel hoofd van de arbaki's is, kan u zich niets herinneren over Mir Alam. U weet niet tot welke etniciteit hij behoort en over de aanslag op hem een jaar voor uw beweerde vertrek weet u hoegenaamd niets (CGVS dd. 12/09/2017, p. 17) (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd). Doordat uw info over deze bekende personen in Kunduz slechts zeer oppervlakkig is, vermoedt het CGVS dat u deze info ingestudeerd hebt in plaats van ze effectief beleefd te hebben.

Een derde belangrijke lacune in uw kennis over uw verklaarde thuisregio gaat over de recente incidenten die gebeurd zijn in de provincie Kunduz. Naast de al hierboven aangehaalde incidenten aangaande commandant Mir Alam en ex-gouverneur Ingenieur Mohammad Omar waarvan u slechts gebrekkige kennis vertoont, kan u ook geen andere recente incidenten geven die in uw regio gebeurd zouden zijn voor uw vermeend vertrek uit Afghanistan. U werd meermaals gevraagd naar incidenten die gebeurd zouden zijn in uw regio voor uw vertrek (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 20-21; CGVS dd. 12/09/2017, p. 13-14). U tracht vooral telkens naast de vraag te antwoorden door zaken op te sommen die zich voordeden na uw vertrek. Na aandringen om zaken te vertellen die zich voordeden in uw dorp toen u daar was, haalt u enkel een voorbeeld aan dat de taliban ongeveer vijf jaar geleden een tank vernield hebben aan de moskee en voorts stelde u dat er twee kinderen vermoord werden in een ander dorp en heeft u het over een vage moord op een gouverneur in een tuin waarover geen informatie teruggevonden wordt (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 20-21; CGVS dd. 12/09/2017, p. 13-14). U wist echter niet dat de Chief Executive Officer van Afghanistan Dr. Abdullah Abdullah naar de stad Kunduz gekomen was in juli 2015, vlak voor uw vermeend vertrek. Nochtans is het bezoek van de tweede belangrijkste persoon in de Afghaanse politiek een memorabele gebeurtenis voor iemand uit deze regio (info werd toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien haalt u ook aan dat het ziekenhuis waar u en uw broer en zus geboren zou zijn gebombardeerd zou zijn geweest vijf of zes jaar geleden (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 10). Buiten het feit dat het ziekenhuis 'Dusad Bestar' en Bedone Sharhad (letterlijk "Zonder grenzen") twee aparte ziekenhuizen zijn en het ziekenhuis van Artsen zonder Grenzen ook bekend stond als 'Spinzar Hospital', werd dit ziekenhuis pas gebombardeerd na uw vermeend vertrek uit Afghanistan op 3 oktober 2015 en niet zoals u aanhaalt vijf of zes jaar voor uw vertrek (info werd toegevoegd aan administratief dossier). Ten slotte kon u ook niet aanhalen waar de mensen konden gaan stemmen tijdens de laatste presidentiële verkiezingen in 2014. Zo haalt u aan dat u niet weet waar de mensen konden gaan stemmen omdat noch u noch uw vader gingen gaan stemmen en u niet ging gaan kijken waar de mensen stemden. U dacht echter dat het ergens in de bazaar van Kunduz was, in

een lyceum of universiteit (CGVS dd. 12/09/2017, p. 9). Dat u niet op de hoogte zou zijn van waar de mensen in uw dorp konden gaan stemmen omdat u zelf niet ging gaan stemmen is echter geen verklaring waar genoeg mee genomen kan worden. Verkiezingsdagen zijn zeker in Afghanistan waar de prille democratie nog erg onder druk staat een belangrijke gebeurtenis waar de hele gemeenschap over spreekt, a fortiori in bijvoorbeeld een plaats waar burgers elkaar ontmoeten zoals in een kruidenierszaak. De mensen van Zakhel Qadima, waar u verklaart afkomstig van te zijn, konden trouwens gaan stemmen in hun eigen dorp, namelijk in de plaatselijke middelbare school en hoefden dus zeker niet naar de bazaar van Kunduz te gaan. Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat u blijkbaar nooit Duitse soldaten gezien had in de door u aangehaalde regio van herkomst (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 13, 24). Dit is echter ongeloofwaardig aangezien het Duitse leger verantwoordelijk was voor het Noordoosten van Afghanistan, waarvan Kunduz deel uitmaakt en bijgevolg al meer dan tien jaar aanwezig waren in de gehele provincie Kunduz (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan administratief dossier).

Ten vierde moet ook worden opgemerkt dat uw kennis over de taliban van uw regio initieel ook ontoereikend was om geloofwaardig over te komen. Zo kon u op uw eerste gehoor niet correct aanhalen wie de gouverneur van de taliban in Kunduz was en zoals hierboven al besproken noemde u toen Haji Omar als leider van de taliban". Daarenboven haalde u ook aan dat er een andere leider was die gedood werd in Pakistan maar dat u ook zijn naam niet kende (CGVS dd. 23/05/2017, p. 20). Op uw tweede gehoor wist u plots de naam van Arif Khan en dat hij vermoord werd in Pakistan. U wist ook over Arif Khan dat hij gouverneur was geweest en dat hij leider van de taliban was in Kunduz ook en dat hij later vermoord werd. U meende ook dat hij hoofd van de lokale politie zou zijn geweest in uw district (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 14, 17, 21). Het feit dat u hem tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS meermaals zelf aanhaalt zonder dat er u een vraag gesteld waarbij hij vernoemd moest worden, is al een eerste aanwijzing dat u de info over deze persoon hebt ingestudeerd. Arif Khan was inderdaad gouverneur van Kunduz tijdens de burgeroorlog in Afghanistan en heeft zich uiteindelijk bij de taliban aangesloten en werd dan vermoord in Pakistan. U kende dan ook plots Abdul Salam en duidde hem aan als de leider van de taliban in Kunduz hetgeen overeenstemt met de objectieve informatie (CGVS dd. 12/09/2017, p. 21). (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd). Dat u deze twee personen echter pas op uw tweede gehoor bij het CGVS kon aanduiden als belangrijke personen bij de taliban van Kunduz, wijst er echter op dat uw kennis over uw vermeende regio van herkomst ingestudeerd is eerder dan dat u dit effectief beleefd heeft.

U legde ter staving van uw asielrelaas uw taskara voor, de taskara van uw grootvader langs moederskant en een dreigbrief van de taliban voor. Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Uw taskara en de taskara van uw grootvader zijn hoogstens een aanwijzing van uw identiteit maar vormen geen bewijs van een recent verblijf en hebben voor uw eerder besproken ongeloofwaardige verklaringen geen bewijswaarde. De dreigbrief staat wel in rechtstreeks verband met de door u aangehaalde problemen maar uw verklaringen erover ondermijnen finaal uw geloofwaardigheid. Zo haalt u aan dat u niet weet wie deze brief ondertekend heeft en wat er precies in staat. Als deze dreigbrief inderdaad zoals u zelf aanhaalt de directe aanleiding was waarvoor u vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 18), kan worden verwacht dat een asielzoeker zich de moeite getroost om op zijn minst te trachten achterhalen wat er in deze brief staat. Uw verklaringen dat u nooit gevraagd had wat er precies in staat (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 16; CGVS, dd. 12/09/2017, p. 19) duidt aan dat u totaal geen interesse toonde in dit document. Vervolgens moet ook worden opgemerkt dat uw verklaringen hoe u deze brief zou gekregen hebben tijdens uw twee gehoren volledig tegengesteld zijn. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u aanvankelijk dat uw neef u de dreigbrief gegeven had, vervolgens dat de taliban deze u gezonden hebben en tenslotte dat de taliban die door uw neef bij u thuis zouden hebben binnen gegooid terwijl u thuis was (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 8, 16). Tijdens uw tweede gehoor bracht u echter aan dat deze brief aan uw vader werd gegeven in zijn winkel en dat u buiten was of thuis. Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid zei u enkel dat u dit niet gezegd hadden (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 18-19). Het louter ontkennen is geen afdoende verklaring voor zo'n tegenstrijdigheid. Ten slotte blijkt het feit dat u niet de waarheid vertelt over deze dreigbrief verder uit de vertaling ervan. Hieruit komt naar voor dat deze brief gedateerd is op 9 oktober 2014 en u verklaarde dat u deze brief vier of vijf maanden voordat u Afghanistan verliet ontvangen hebt (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 18). Dit is echter compleet tegenstrijdig met uw verklaring dat u Kunduz pas verlaten hebt 8 tot 10 dagen voor de grote Eid van 2015 (CGVS, dd. 12/09/2017, 13, 21). De grote Eid of Eid-al adha viel toen op 23 september 2015 (info werd aan administratief dossier toegevoegd). Aangezien u vier of vijf maanden voor uw beweerde vertrek de brief zou ontvangen

hebben, valt dit terug te brengen op mei of juni 2015 hetgeen niet te rijmen valt met de datering van 9 oktober 2014. Deze vele tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en lacunes voor dit enkele document ondermijnen finaal uw geloofwaardigheid. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van enige bewijswaarde aan deze documenten (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw gehoren op de zetel van het CGVS dd. 23/05/2017 en dd. 12/09/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van spreken van de waarheid opdat de commissaris-generaal uw situatie volledig zou begrijpen en correct zou kunnen beoordelen. U werd in de loop van uw gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 16).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen

moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert volgende middelen aan:

“Eerste middel:

Het eerste middel is gebaseerd op de schending van artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de schending van art. 57/6 eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet;

Doordat uit de verklaringen van verzoeker uitdrukkelijk blijkt dat zij in gevaar verkeert in Afghanistan.

Terwijl de beslissing van het CGVS stelt dat er geen gevaar is voor de terugkeer naar zijn land;

Toelichting:

De beslissing stelt dat:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft

of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ter ondersteuning van haar beslissing verwijst het CGVS naar de veelvuldige tegenstrijdigheden en weinig aannemelijke elementen in uw verklaringen

Verzoeker werd niet in staat gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het CGVS aanhaalt.

Tweede middel:

Het tweede middel is gebaseerd op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980;

Doordat uit de verklaringen van verzoeker uitdrukkelijk blijkt dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Terwijl de beslissing van het CGVS stelt dat er geen risico is.

Toelichting:

De bestreden beslissing stelt:

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt

verkeert het Commissariaat- generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen u

uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u

bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit de dagelijkse berichten uit de regio blijkt echter een totaal andere situatie.

Derde middel:

Het derde middel is gebaseerd op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht;

Doordat de beslissing van het CGVS inhoudelijk nauwelijks gemotiveerd is;

Terwijl de materiële motiveringsplicht de beweegredenen van de weigering duidelijk moet omschrijven en deze ten gronde relevant moeten zijn;

Toelichting:

De bestreden beslissing stelt:

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit voormelde argumenten blijkt uitdrukkelijk dat de beslissing van het CGVS totaal ongegrond is.”

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe.

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij moet verder niet op elk aangevoerd argument ingaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.3.2. Beoordeling

2.3.2.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een Pashtun afkomstig uit het dorp Zakhel Qadim bij de stad Kunduz, gelegen in de provincie Kunduz. Verzoeker verklaart dat zijn oom en neef langs vaderszijde lid zijn van de taliban en dat ze hem wilden rekruteren om de taliban te vervoegen. Zijn oom en neef zouden twee of drie keer naar zijn verzoeker gekomen met de vraag om met hen samen te werken. De laatste keer zouden ze een dreigbrief hebben bezorgd en hebben verteld dat ze hem met geweld zouden meenemen. Daarop is verzoeker Afghanistan ontvlucht.

2.3.2.2. In casu oordeelt de verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de provincie Kunduz. De verwerende

partij hecht geen geloof aan verzoekers voorgehouden regio van herkomst, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke regio van herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht. Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan enerzijds indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien waarvan het risico moet worden beoordeeld, maar anderzijds niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst vormen.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst zijn.

Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

2.3.2.3. In casu heeft verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing volgende documenten voorgelegd: zijn originele taskara, de originele taskara van zijn grootvader en een originele dreigbrief van de taliban.

De Raad merkt op dat een taskara een identiteitsdocument betreft dat een begin van bewijs kan vormen met betrekking tot de identiteit en herkomst van de verzoeker, met die precisering dat, zoals eerder vermeld, de geboorteplaats niet steeds de regio van herkomst vormt. Dergelijk document moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker, die de daarin vervatte gegevens moeten ondersteunen.

De Raad wijst in dit verband op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (kunnen) worden

nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de relevante elementen van verzoekers relaas aan te tonen.

Derhalve kan ook de door verzoeker voorgelegde dreigbrief, die blijkens de vertaling afkomstig is van de taliban van het Charhardari district in de provincie Kunduz, niet volstaan om verzoekers herkomst uit het district Kunduz in de provincie Kunduz aan te tonen.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten dan ook uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.2.4. Aangezien verzoeker verklaart te zijn geboren in het dorp Zakhel Qadima gelegen in het district Kunduz van de Afghaanse provincie Kunduz, ongeveer 21 jaar geleden, en daar heel zijn leven te hebben gewoond tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst in 2015, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat hij aldaar daadwerkelijk langdurig heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België. Ook al wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder zijn beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker doorheen de twee gehoren ruim de mogelijkheid werd geboden zijn herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die hem konden toelaten zijn bekendheid aan te tonen met zijn streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Zijn kennis is echter ontoereikend, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Ten tweede kan hier opgemerkt worden dat u onvoldoende op de hoogte bent van de belangrijke figuren in Kunduz die het dagelijks leven bepalen in de regio. Zo weet u wel dat Omar Safi inderdaad gouverneur was toen u beweerde in Kunduz te verblijven (CGVS dd. 23/05/2017, p. 8; CGVS dd.12/09/2017, p. 8). Maar toen u werd gevraagd welke etniciteit Omar Safi heeft, hoelang hij al gouverneur was of wie zijn voorganger was, moest u het antwoord schuldig blijven en zei u dat u deze informatie niet had. U opperde dat het voor Omar Safi een Tadzjiek was en dat Mohammad Saboor Panshiri een andere gouverneur was maar u weet vreemd genoeg niet of dat dit voor of na Omar Safi was (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 8-9). Vòòr Omar Safi was de Pashtoen Ghulam Baghlani gouverneur van Kunduz (Informatie werd aan het administratieve dossier toegevoegd). Mohammad Saboor Panshiri werd niet teruggevonden als gouverneur. Daarenboven haalde u Haji Omar aan als gouverneur van de taliban die vijf jaar geleden vermoord werd door de overheid bij het naar buiten gaan uit een moskee in Takhar (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 20). Hierbij verwijst u duidelijk naar gouverneur Ingenieur Mohammad Omar maar hij was de officiële gouverneur van Kunduz gesteund door de overheid en werd net vermoord door de taliban (info werd toegevoegd aan administratief dossier). Opmerkelijk genoeg haalt u in uw tweede gehoor wel aan dat Ingenieur Omar gouverneur was en dat hij omgekomen is in Takhar, maar kan u zich niet meer herinneren hoelang dit geleden zou zijn geweest (CGVS; dd. 12/09/2017, p. 14). Ook van de toenmalige politiecommandant in Kunduz weet u enkel zijn naam nl. Qasim Jangalbach U kan niet zeggen welke etniciteit hij heeft of wie zijn voorganger zou zijn geweest. U zegt enkel dat hij al een lange tijd politiecommandant was (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 15-16). Qasim Jangalbach was nochtans politiecommandant geworden op 3 augustus 2015, slechts anderhalve maand voor uw zelf verklaarde vertrek uit uw regio. U verklaarde immers dat u acht dagen voor de grote Eid van 1393 betrokken was uit Kunduz, dit zou overeen komen met 15 september 2015 (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 22; CGVS, dd. 12/09/2017, p. 21). Dit kan bezwaarlijk een lange tijd genoemd worden. Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat uw info over de lokale jihadi-commandant Mir Alam Khan erg ontoereikend is. Aangezien Mir Alam door de meeste waarnemers als de sterkste man in Kunduz gezien wordt, kan worden verwacht dat iedereen in de regio van Kunduz hem goed kent. Behalve dat hij vroeger jihadi-commandant was en momenteel hoofd van de arbaki's is, kan u zich niets herinneren over Mir Alam. U weet niet tot welke etniciteit hij behoort en over de aanslag op hem een jaar voor uw beweerde vertrek weet u hoegenaamd niets (CGVS dd. 12/09/2017, p. 17) (een kopie van de informatie

waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd). Doordat uw info over deze bekende personen in Kunduz slechts zeer oppervlakkig is, vermoedt het CGVS dat u deze info ingestudeerd hebt in plaats van ze effectief beleefd te hebben.

Een derde belangrijke lacune in uw kennis over uw verklaarde thuisregio gaat over de recente incidenten die gebeurd zijn in de provincie Kunduz. Naast de al hierboven aangehaalde incidenten aangaande commandant Mir Alam en ex-gouverneur Ingenieur Mohammad Omar waarvan u slechts gebrekkige kennis vertoont, kan u ook geen andere recente incidenten geven die in uw regio gebeurd zouden zijn voor uw vermeend vertrek uit Afghanistan. U werd meermaals gevraagd naar incidenten die gebeurd zouden zijn in uw regio voor uw vertrek (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 20-21; CGVS dd. 12/09/2017, p. 13-14). U tracht vooral telkens naast de vraag te antwoorden door zaken op te sommen die zich voordeden na uw vertrek. Na aandringen om zaken te vertellen die zich voordeden in uw dorp toen u daar was, haalt u enkel een voorbeeld aan dat de taliban ongeveer vijf jaar geleden een tank vernield hebben aan de moskee en voorts stelde u dat er twee kinderen vermoord werden in een ander dorp en heeft u het over een vage moord op een gouverneur in een tuin waarover geen informatie teruggevonden wordt (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 20-21; CGVS dd. 12/09/2017, p. 13-14). U wist echter niet dat de Chief Executive Officer van Afghanistan Dr. Abdullah Abdullah naar de stad Kunduz gekomen was in juli 2015, vlak voor uw vermeend vertrek. Nochtans is het bezoek van de tweede belangrijkste persoon in de Afghaanse politiek een memorabele gebeurtenis voor iemand uit deze regio (info werd toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien haalt u ook aan dat het ziekenhuis waar u en uw broer en zus geboren zou zijn gebombardeerd zou zijn geweest vijf of zes jaar geleden (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 10). Buiten het feit dat het ziekenhuis 'Dusad Bestar' en Bedone Sharhad (letterlijk "Zonder grenzen") twee aparte ziekenhuizen zijn en het ziekenhuis van Artsen zonder Grenzen ook bekend stond als 'Spinzar Hospital', werd dit ziekenhuis pas gebombardeerd na uw vermeend vertrek uit Afghanistan op 3 oktober 2015 en niet zoals u aanhaalt vijf of zes jaar voor uw vertrek (info werd toegevoegd aan administratief dossier). Ten slotte kon u ook niet aanhalen waar de mensen konden gaan stemmen tijdens de laatste presidentiële verkiezingen in 2014. Zo haalt u aan dat u niet weet waar de mensen konden gaan stemmen omdat noch u noch uw vader gingen gaan stemmen en u niet ging gaan kijken waar de mensen stemden. U dacht echter dat het ergens in de bazaar van Kunduz was, in een lyceum of universiteit (CGVS dd. 12/09/2017, p. 9). Dat u niet op de hoogte zou zijn van waar de mensen in uw dorp konden gaan stemmen omdat u zelf niet ging gaan stemmen is echter geen verklaring waar genoeg mee genomen kan worden. Verkiezingsdagen zijn zeker in Afghanistan waar de prille democratie nog erg onder druk staat een belangrijke gebeurtenis waar de hele gemeenschap over spreekt, a fortiori in bijvoorbeeld een plaats waar burgers elkaar ontmoeten zoals in een kruidenierszaak. De mensen van Zakhel Qadima, waar u verklaart afkomstig van te zijn, konden trouwens gaan stemmen in hun eigen dorp, namelijk in de plaatselijke middelbare school en hoefden dus zeker niet naar de bazaar van Kunduz te gaan. Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat u blijkbaar nooit Duitse soldaten gezien had in de door u aangehaalde regio van herkomst (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 13, 24). Dit is echter ongeloofwaardig aangezien het Duitse leger verantwoordelijk was voor het Noordoosten van Afghanistan, waarvan Kunduz deel uitmaakt en bijgevolg al meer dan tien jaar aanwezig waren in de gehele provincie Kunduz (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan administratief dossier).

Ten vierde moet ook worden opgemerkt dat uw kennis over de taliban van uw regio initieel ook ontoereikend was om geloofwaardig over te komen. Zo kon u op uw eerste gehoor niet correct aanhalen wie de gouverneur van de taliban in Kunduz was en zoals hierboven al besproken noemde u toen Haji Omar als leider van de taliban". Daarenboven haalde u ook aan dat er een andere leider was die gedood werd in Pakistan maar dat u ook zijn naam niet kende (CGVS dd. 23/05/2017, p. 20). Op uw tweede gehoor wist u plots de naam van Arif Khan en dat hij vermoord werd in Pakistan. U wist ook over Arif Khan dat hij gouverneur was geweest en dat hij leider van de taliban was in Kunduz ook en dat hij later vermoord werd. U meende ook dat hij hoofd van de lokale politie zou zijn geweest in uw district (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 14, 17, 21). Het feit dat u hem tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS meermaals zelf aanhaalt zonder dat er u een vraag gesteld waarbij hij vernoemd moest worden, is al een eerste aanwijzing dat u de info over deze persoon hebt ingestudeerd. Arif Khan was inderdaad gouverneur van Kunduz tijdens de burgeroorlog in Afghanistan en heeft zich uiteindelijk bij de taliban aangesloten en werd dan vermoord in Pakistan. U kende dan ook plots Abdul Salam en duidde hem aan als de leider van de taliban in Kunduz hetgeen overeenstemt met de objectieve informatie (CGVS dd. 12/09/2017, p. 21). (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd). Dat u deze twee personen echter pas op uw tweede gehoor bij het CGVS kon aanduiden als belangrijke personen bij de taliban van Kunduz, wijst er echter op dat uw

kennis over uw vermeende regio van herkomst ingestudeerd is eerder dan dat u dit effectief beleefd heeft.

(...). De dreigbrief staat wel in rechtstreeks verband met de door u aangehaalde problemen maar uw verklaringen erover ondermijnen finaal uw geloofwaardigheid. Zo haalt u aan dat u niet weet wie deze brief ondertekend heeft en wat er precies in staat. Als deze dreigbrief inderdaad zoals u zelf aanhaalt de directe aanleiding was waarvoor u vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 18), kan worden verwacht dat een asielzoeker zich de moeite getroost om op zijn minst te trachten achterhalen wat er in deze brief staat. Uw verklaringen dat u nooit gevraagd had wat er precies in staat (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 16; CGVS, dd. 12/09/2017, p. 19) duidt aan dat u totaal geen interesse toonde in dit document. Vervolgens moet ook worden opgemerkt dat uw verklaringen hoe u deze brief zou gekregen hebben tijdens uw twee gehoren volledig tegengesteld zijn. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u aanvankelijk dat uw neef u de dreigbrief gegeven had, vervolgens dat de taliban deze u gezonden hebben en tenslotte dat de taliban die door uw neef bij u thuis zouden hebben binnen gegooid terwijl u thuis was (CGVS, dd. 23/05/2017, p. 8, 16). Tijdens uw tweede gehoor bracht u echter aan dat deze brief aan uw vader werd gegeven in zijn winkel en dat u buiten was of thuis. Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid zei u enkel dat u dit niet gezegd hadden (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 18-19). Het louter ontkennen is geen afdoende verklaring voor zo'n tegenstrijdigheid. Ten slotte blijkt het feit dat u niet de waarheid vertelt over deze dreigbrief verder uit de vertaling ervan. Hieruit komt naar voor dat deze brief gedateerd is op 9 oktober 2014 en u verklaarde dat u deze brief vier of vijf maanden voordat u Afghanistan verliet ontvangen hebt (CGVS, dd. 12/09/2017, p. 18). Dit is echter compleet tegenstrijdig met uw verklaring dat u Kunduz pas verlaten hebt 8 tot 10 dagen voor de grote Eid van 2015 (CGVS, dd. 12/09/2017, 13, 21). De grote Eid of Eid-al adha viel toen op 23 september 2015 (info werd aan administratief dossier toegevoegd). Aangezien u vier of vijf maanden voor uw beweerd vertrek de brief zou ontvangen hebben, valt dit terug te brengen op mei of juni 2015 hetgeen niet te rijmen valt met de datering van 9 oktober 2014. Deze vele tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en lacunes voor dit enkele document ondermijnen finaal uw geloofwaardigheid. (...)."

Deze motieven, die betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier, zijn pertinent en correct.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker doet met zijn betoog immers geen enkele afbreuk doet aan de talrijke motieven waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden regio van herkomst. Hij benadrukt louter dat hij wel degelijk gevaar loopt in Afghanistan zonder dat hij in zijn verzoekschrift enige concrete weerlegging aanbiedt voor de door verwerende partij vastgestelde ontoereikende kennis van zijn voorgehouden regio van herkomst. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om deze vaststelling te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker onderneemt aldus geen ernstige poging om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft op dit punt manifest in gebreke.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die verwerende partij aanhaalt, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal verplicht om een verzoeker om internationale bescherming uit nodigen om hierover opmerkingen te formuleren. Er bestaat aldus noch een verplichting noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat vereist dat de commissaris-generaal de gegevens, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van de verzoeker. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatie-

bronnen bevinden zich in het administratief dossier en verzoeker had gebruik kunnen maken van zijn inzage-recht om kennis te nemen van de inhoud van deze informatie.

De Raad kan, in navolging van de verwerende partij, na grondige lezing van het administratief dossier – het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen –, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Kunduz van de provincie Kunduz.

Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtredenen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker deze redenen niet aannemelijk maakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden herkomst uit het district Kunduz van de provincie Kunduz niet aannemelijk maakt, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers verblijfplaats voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. In casu maakt verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. In zoverre verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig heeft gehandeld in het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming, moet worden vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens deze gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES